

Ούτε Δημοψήφισμα - ούτε εκλογές. Τι; Δελτίο Θυέλης.

Του Δημήτρη Υφαντή

Ότι ζήσαμε την τελευταία εβδομάδα ξεπερνάει κάθε προηγούμενο. Με αποκορύφωμα το απίθανο, να ζητάει ψήφο εμπιστοσύνης η κυβέρνηση για να...παραιτηθεί αμέσως μετά. Και μόνο με αυτό τον όρο να την εξασφαλίζει! «Νομιμόφρονες» βουλευτές του Πρωθυπουργικού στρατοπέδου βρίσκονταν για 48 ώρες στην τραγελαφική θέση να εξηγούν, πως στηρίζουν την κυβέρνηση για να μην κυβερνήσει, αλλά να συναινέσει σε άλλη ...κυβέρνηση! Κι η εσωκομματική πτέρυγα που ανοιχτά υπονόμεισε την πλειοψηφία Παπανδρέου, ώστε να τον καταστήσει όμηρο της λεγόμενης λύσης «εθνικής σωτηρίας», κατέληξε να υπερψηφίζει για τον δεσμεύσει σε άμεση ...παραίτηση! Παράνοια; Αναμφίβολα , αλλά δεν θα μπορούσε να ήταν διαφορετικά , όταν το πολιτικό κατεστημένο που ακόμη εκφράζεται από τον δικομματισμό και τις παραφυάδες του, ότι οι ίδιοι αποκαλούν «δυνάμεις ευθύνης», επιδιώκει να λύσει μία άλυτη εξίσωση. Να ανταποκριθεί στις στυγνές επιταγές του νέου καθεστώτος επιβολής στη χώρα, ταυτόχρονα να διασωθούν το δυνατόν αλώβητα τα τιμάρια της πολιτικοοικονομικής διαπλοκής και, το κυριότερο, να βάλει στη γωνία την κοινωνική οργή. Αλλά αν δεν πάρουμε, όσο είναι δυνατόν τα πράγματα με τη σειρά, δε θα βγάλουμε άκρη.

Ο πυροδότης των εξελίξεων.

Δεν ήταν η εξαγγελία του Δημοψηφίσματος που πυροδότησε τις καταιγιστικές εξελίξεις. Η άμεση μαζική απάντηση του λαού στο γνωστό σόου, που επιχειρήθηκε να στηθεί στις 27 Οκτώβρη, με θριαμβολογίες γύρω από την ολοκληρωτική παράδοση της χώρας, υποχρέωσε τον Πρωθυπουργό να ενεργοποιήσει το τελευταίο του όπλο. Οι αντιδράσεις από το Γερμανικό άξονα, από τη διεθνή των αγορών και ισχυρές μερίδες της εγχώριας ολιγαρχίας ήταν αναμενόμενες. Τι να κάνουμε; Η κοινωνική πανεθνικού χαρακτήρα αντίσταση δεν θα είναι μόνο ένα φλας στα διεθνή δελτία ειδήσεων ή κάποια εντυπωσιακά πρωτοσέλιδα κάθε τόσο από τη φλεγόμενη Αθήνα. Μπορεί η παλλαϊκή κινητοποίηση να παράγει πολύ συγκεκριμένα πολιτικά αποτελέσματα που κλονίζουν και απειλούν το σαθρό οικοδόμημα των λυκοσυμμαχιών τους.

Ο Παπανδρέου επιδίωξε να εγκλωβίσει την πλευρά Σαμαρά και να υπονομεύσει το συντριπτικά πλειοψηφικό ρεύμα ενάντια στη νέα κατοχή, απασφαλίζοντας την απειλή της εξόδου από το ευρώ. Όπως και να έμπαινε το ερώτημα του Δημοψηφίσματος είναι ξεκάθαρο ότι θα διαβαζόταν με τη γλώσσα αυτού του εκβιασμού. Κι επειδή τα εξαπτέρυγα της τρόικα στο εσωτερικό, όπως ο Α. Λοβέρδος είχαν αμφιβολίες για την ακριβή διατύπωση, ανέλαβαν τα μεγάλα αφεντικά να το ξεκαθαρίσουν: «μέσα ή έξω από την ευρωζώνη». Κι όχι μόνο αυτό, αλλά και την ημερομηνία ορίσανε! Ζαλισμένος ο Παπανδρέου μετά από τον μεγαλύτερο εξευτελισμό που έχει υποστεί μεταπολιτευτικά πρωθυπουργός της Ελλάδας, παπαγάλισε όσα του υπαγόρευαν οι Μέρκελ και Σαρκοζί. Δεν είχε αντιληφθεί τη μηχανή, που είχε ήδη στηθεί από πρωτοκλασάτους Υπουργούς και βουλευτές του; Φυσικά δημοψήφισμα τέλος, είπαμε Δημοκρατία και άμεση μάλιστα, αλλά να ξέρουμε και που βρισκόμαστε. Τη στιγμή , που ολόκληρο ειδικό καθεστώς έχει στηθεί και η διακυβέρνηση έχει παραδοθεί στους Ράιχενμπαχ, δεν μπορεί να υπονομευτεί η μοιρασιά των ζημιών και της λείας ανάμεσα στην ευρωκρατία και τους κολοσσούς του χρηματοπιστωτικού συστήματος, από την ετυμηγορία του λαού μιας χώρας που ήδη έχει προγραφεί ως ένα χρήσιμο πειραματόζωο, ακριβώς για να θεμελιωθεί η συμφωνία της 26^{ης} Οκτώβρη. Ο Σαρκοζί παρουσίασε όσα έλαβαν χώρα στις Κάννες κατά λέξη ως ένα «ηλεκτροσόκ» για τον έλληνα πρωθυπουργό. Κι ήταν οι μέρες που προηγήθηκαν μία πολύ απειλητική προσομοίωση της πορείας καταστροφής

που έχει προδιαγραφεί για τη χώρα. Το χαρτί ούτως ή άλλως ήδη το είχε παίξει η Μέρκελ στη σύνοδο κορυφής.

Αλλά εφόσον δεν υπήρχε πια ως δια μαγείας κανένα δημοψήφισμα, πως θα μπορούσε να υπάρχει άλλο κυβέρνηση Παπανδρέου; Και αυτό το προδιέγραψαν οι «Μερκ-οζί» από τις Κάννες. Δεν θυμήθηκαν έτσι στα ξαφνικά την «ευρεία συναίνεση» για την έγκριση της νέας δανειακής σύμβασης, ενώ ο ορυμαγδός των πιέσεων προς την πλευρά Σαμαρά είχε καταλαγιάσει μετά και την υπερψήφιση εκ μέρους του όλων των βασικών ρυθμίσεων του εκτελεστικού νόμου του Μεσοπρόθεσμου προγράμματος τον Ιούνιο. Τώρα όμως ήταν σαφές, το ποιος ήταν ο αδύναμος κρίκος.

Οπερέτα και δράμα

Το πρωί της Τετάρτης τα πρακτορεία της τρόικα στη χώρα, **Νέα** και **Καθημερινή**, έδωσαν «εντολή» σχηματισμού κυβέρνησης «εθνικής ευθύνης». Ενεργοποιήθηκε σύσσωμος ο μηχανισμός των πασοκικών βουλευτών και υπουργών, που όλο το προηγούμενο διάστημα κάτω από την караμέλα της έκκλησης στον πρωθυπουργό για πολιτικές πρωτοβουλίες δεν εννοούσαν τίποτε άλλο από ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα, που θα θωρακίσει το μέτωπο του Μνημονίου και θα βγάλει από τις πλάτες τους την καταδικαστική αποκλειστικότητα του μοιραίου ρόλου να πρωτοκολλούν κάθε φορά τις επιταγές της τρόικα. Έτσι γίναμε μάρτυρες αυτού του απίστευτου θεάτρου του παραλόγου και κανείς δεν ξέρει τι μας επιφυλάσσει ακόμη αυτό το άθλιο αλισβερίσι που καταλύει τις πιο στοιχειώδεις κοινοβουλευτικές διαδικασίες και συνταγματικές αρχές. Με ποιο μοναδικό σκοπό; Το ομολογούν, δεν έχουν κανένα λόγο να το αποκρύψουν, περηφανεύονται και το υπερασπίζονται ως πατριωτικό τους καθήκον! Να εξασφαλιστεί η έκτη δόση, να συναφθεί και να υπερψηφιστεί η νέα σύμβαση.

Ο Σαμαράς προσέφερε τη «λύση» κύρωσης της δανειακής σύμβασης από κυβέρνηση τεχνοκρατών και άμεσες εκλογές, σκοπεύοντας έτσι να σφραγίσει το διαβατήριο για το χρίσμα, όχι βέβαια από το λαό, αλλά από τους «εκλεκτόρες» της τρόικας και της διαπλοκής, τους ίδιους που είχαν ρίξει όλο το βάρος τους για να συρθεί ο Παπανδρέου στην παραίτηση. Ο τελευταίος δεν ήταν βέβαια αναμενόμενο να παραδώσει έτσι απλά την εξουσία. Όλες οι παλινωδίες και οι χειρισμοί στο προσκήνιο και το παρασκήνιο, δεν είχαν άλλο στόχο από το να εξασφαλίσουν στο Πρωθυπουργικό κέντρο το...μέλλον. Επιδιώκει να παραμείνει ενεργός παράγοντας των εξελίξεων. Αν είναι δυνατόν διατηρώντας την ιδιοκτησία του όλου ΠΑΣΟΚ. Ή κρατώντας την ..ταμπέλα αν τα πράγματα οξυνθούν μέχρι διάσπασης. Η θωράκιση δια της ασυλίας απέναντι στα εγκλήματα που έχει διαπράξει αλυσοδέοντάς τη χώρα στον όλεθρο του Μνημονίου είναι ο προφανέστερος λόγος του γιατί ο Παπανδρέου δεν παραμέρισε αμαχητί. Η δεδομένη σχέση του με τον Αμερικανικό παράγοντα παίζει βαρύνοντα ρόλο, όπως και το παλαντζάρισμα στις αντιθέσεις ΗΠΑ και Γερμανίας. Το αν και πόσο θα επενδύσει στην κόντρα με τα «εξωθεσμικά κέντρα», τους τραπεζίτες και όσα μόνο υπαινίσσεται ως ώρας στις τοποθετήσεις του είναι ανοιχτό ενδεχόμενο, ανάλογα κάτω από ποιους όρους θα αποσυρθεί και προς τα πού.

Η τροπή των πραγμάτων αναγκάζει τον Σαμαρά να ανθίσταται στις πιέσεις, που πλέον έχουν μεταφερθεί ξανά στη δική του πλευρά μετά τη ρελάνς Παπανδρέου. Είναι σαφές ότι ο σκιώδης Πρωθυπουργός προσφέρει για άλλη μία φορά στη νέα Κατοχή γη και ύδωρ: «Καλοί μου εταίροι ιδού η κυβέρνησή σας». Γιατί τι άλλο θα είναι παρά ένας οδοστρωτήρας μία κυβέρνηση «σωτηρίας», που σε 4-6 μήνες θα κλειδώσει τη δανειακή σύμβαση, το νέο Μνημόνιο, τη ληστρική ανταλλαγή των ομολόγων και βέβαια το νέο προϋπολογισμό λαιμητόμο; Εννοείται πως με τη συμμετοχή του ο Σαμαράς σε μία τέτοια κυβέρνηση θα αυτοκτονούσε πολιτικά, ενώ εκτός από

«σωτηρίας» του Μνημονίου, ένα τέτοιο σχήμα θα ήταν και όχημα διάσωσης του Παπανδρέου. Και βέβαια η χαρά του Καρατζαφέρη, της Ντόρας και του...Κουβέλη.

Οι εκλογές αναδεικνύονται ένα μάλλον υποχρεωτικό βήμα για να αποτυπώσουν το νέο συσχετισμό ανάμεσα στις καθεστωτικές δυνάμεις και να σερβιριστεί το νέο μίγμα, που θα οδηγήσει τη χώρα στην καταστροφή.

Τι γίνεται τώρα;

Τι γίνεται λοιπόν από δω και μπρος; Όσα περιγράψαμε ορίζουν έναν καμβά παραγόντων, που επηρεάζει τις εξελίξεις, δεν τις καθορίζει όμως. Τα οπερετικά και δραματικά στοιχεία αντικατοπτρίζουν τα αξεπέραστα αδιέξοδα του πολιτικού και οικονομικού κατεστημένου της χώρας, που βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο με μία μεγάλη χρεοκοπία σε κάθε επίπεδο. Εδώ οδήγησαν τα δεσμά της χρέωσης και της ευρωζώνης. Αλλά τώρα η πολιτική ισοπεδώνεται και όλα ανάγονται στον αυτόματο πιλότο των νέων δανειακών συμβάσεων και των νέων δόσεων. Ακόμα και ο επίδοξος νέος αχυράνθρωπος, ο αρχηγός της ΝΔ, δικαιολόγησε τη στάση του ως αποδοχή του «αναπόφευκτου».

Δεν μπορούν να ομολογήσουν ένα άλλο αναπόφευκτο, γιατί πλέον τους έχουν απομείνει ελάχιστα μέσα και περιθώρια χειρισμών. Ένας νέος αποφασιστικός παράγοντας έχει φωλιάσει στο επίκεντρο. Η λαϊκή πρωτοβουλία, με ορμητικούς ρυθμούς αλλάζει τα δεδομένα. Απονομιμοποίησε οριστικά την κυβέρνηση Παπανδρέου, τον υποχρέωσε στο σάλτο μορτάλε με το Δημοψήφισμα, αναγκάζει τους ευρωκράτες να σκληραίνουν επικίνδυνα τη στάση τους, ακόμη και οι εκλογές, έστω και μεσοπρόθεσμα δεν πρέπει να θεωρούνται δεδομένες για το καθεστώς. Η λαϊκή πρωτοβουλία μπορεί να καθορίσει το τι γίνεται τώρα, τι θα γίνει από δω και μπρος. Αυτό δεν ακούστηκε όπως και όσο θα έπρεπε μέσα στο κοινοβούλιο. Οι ηγεσίες του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ παρέμειναν αταλάντευτα προσηλωμένες στις...εκλογές! Μέσα σε αυτή την ολέθρια κρίση, την απόλυτα εφιαλτική αίσθηση πως τα χειρότερα δεν έχουν έρθει ακόμη. οι εκλογές θα «ήταν μία κάποια λύσις». Αλλά για ποιους;